

Sygn. akt VII Ka 486/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz,

Sędziowie: SO Dariusz Firkowski (spr.),

SO Remigiusz Chmielewski,

Protokolant st. sekr. sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marii Kuleszy-Chaleckiej

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2014r.

sprawy J. K. i P. S.

oskarżonych o przestępstwo z art. 288§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 17 marca 2014r., sygn. akt II K 409/13

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Szczytnie przekazuje.

Sygn. akt VII Ka 486/14

UZASADNIENIE

J. K. i P. S. zostali oskarżeni o to, że w bliżej nieustalonej dacie, w okresie od lutego 2013 roku do 18 marca 2013 roku w S., woj. (...), przy Placu (...), działając wspólnie i w porozumieniu, umyślnie dokonali uszkodzenia mienia tj. samochodu osobowego marki B. o nr rej. (...) w ten sposób, że kilkakrotnie kopali oraz uderzali rękoma w powierzchnię karoserii przednich błotników, czym spowodowali ich wgniecenie wyrządzając straty w wysokości 1.080,00 złotych na szkodę L. S.

tj. o czyn z art. 288 §1k.k.

Sąd Rejonowy w Szczytnie wyrokiem z dnia 17 marca 2014 roku, w sprawie II K 409/13, uniewinnił oskarżonych od popełnienia zarzucanego im czynu.

Powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych J. K. i P. S. zaskarżył prokurator i wyrokowi temu zarzucił:

1/ obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. - poprzez niewyjaśnienie przez Sąd wszystkich istotnych okoliczności sprawy i przedwczesne uznanie, iż w sprawie brak jest dowodów świadczących na niekorzyść oskarżonych J. K. i P. S., mimo istnienia dodatkowego źródła dowodowego pozwalającego na wyjaśnienie tychże wątpliwości, w postaci przesłuchania drugiego funkcjonariusza KPP w S., który w dniu zdarzenia wraz z M. S. (1) powziął informację o zajściu na Placu

(...) po zatrzymaniu pojazdu kierowanego przez A. S., na okoliczność daty zajścia, jego przebiegu oraz oświadczeń składanych wówczas przez jego świadków,

- a także art. 393 § 3 k.p.k. i art. 172 k.p.k. - polegającą na odczytaniu w trakcie rozprawy w dniu 17 marca 2014 r., przesłuchiwanemu świadkowi R. C. fragmentu zeznań nieobecnego świadka A. S. w celu - jak należy wnosić z treści uzasadnienia wyroku - wyjaśnienia sprzeczności w relacjach tychże świadków, a tym samym odczytanie tegoż fragmentu protokołu wbrew treści art. 393 § 3 k.p.k., który zezwala na odczytywanie jedynie dokumentów prywatnych, powstałych poza postępowaniem karnym i nie dla jego celów, w szczególności oświadczeń, publikacji, listów oraz notatek, jak też jednoczesne naruszenie art. 172 k.p.k. przewidującego tryb konfrontacji dla wyjaśnienia sprzeczności w relacjach osób przesłuchiowanych, co z kolei miało wpływ na ustalenia faktyczne Sądu, a w konsekwencji na treść orzeczenia

2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w wybiórczym i jednostronnym potraktowaniu dowodów, w tym w bezkrytycznym daniu wiary wyjaśnieniom nie przyznających się do winy J. K. i P. S., przy jednoczesnym niesłusznym zdyskredytowaniu zeznań sześciu bezpośrednich świadków zdarzenia tj. A. S., P. K., M. S. (2), E. B., K. B. oraz D. R. i w konsekwencji wysnuciu przez Sąd błędnego wniosku, iż materiał dowodowy zebrany w sprawie nie daje podstaw do przyjęcia, iż oskarżeni dopuścili się zarzucanego im czynu, podczas gdy właściwa, pełna, wszechstronna oraz dokonana zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocena całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, prowadzi do wniosku, iż oskarżeni dopuścili się zarzucanego im przestępstwa.

Wskazując na powyższa skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Szczytnie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie podnieść należy, że apelacja jest o tyle zasadna o ile z jej treści wynika potrzeba uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Słuszne jest bowiem stanowisko apelującego, iż wątpliwości budzi ocena dowodów poczyniona przez Sąd I instancji i oparte na jej podstawie ustalenia faktyczne skutkujące uniewinnieniem oskarżonych od popełnienia zarzucanego im czynu.

Z powyższym stanowiskiem nie sposób się zgodzić albowiem ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego jawi się bowiem jako niedostatecznie wnikliwa a nadto prowadzi do odmiennych wniosków niż przedstawione przez Sąd meriti. Przede wszystkim nie można podzielić jednostronnej analizy relacji oskarżonych. Sąd I instancji weryfikując wiarygodność wyjaśnień oskarżonych nie dostrzegł, iż występujące w nich rozbieżności oraz nielogiczności mają na tyle istotny charakter, iż rzutować mogły na prezentowaną przez nich wersję wydarzeń.

Trafnie podnosi skarżący, że Sąd I instancji (niestety brak było tu także inicjatywy prokuratora) nie przeprowadził dowodu z przesłuchania w charakterze świadka drugiego z funkcjonariuszy KPP w S., który w dniu zdarzenia, wraz z M. S. (1) powziął informację o zajściu na Placu (...), po zatrzymaniu pojazdu kierowanego przez A. S., tj. S. P.. Wprawdzie od zdarzenia minął już pewien czas jednakże nie sposób a priori uznać, świadek ten nie mógłby wypowiedzieć się na temat okoliczności zdarzenia związanego z zatrzymaniem pojazdu kierowanego przez A. S. oraz stanu samochodu i tego, co relacjonowały wówczas osoby w nim przebywające. Co istotne nie jest wykluczone, że wymieniony mógłby wskazać datę zajścia. Ma to o tyle znaczenie o ile zważy się, że między innymi wątpliwości co do daty zdarzenia spowodowały wydanie wyroku uniewinniającego.

Zasadnie także skarżący zarzucił obrazę art. 393 § 3 k.p.k. w zw. z art. 172 k.p.k. albowiem wobec sprzeczności w relacjach wskazanych na k. 185 odw. osób winna być przeprowadzona ich konfrontacja. Słusznie bowiem podniesiono w uzasadnieniu apelacji, że powyższe miało wpływ na ustalenia faktyczne Sądu a w konsekwencji na treść orzeczenia albowiem w uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy powołał się na sprzeczności w zeznaniach A. S. z relacją przedstawioną przed sądem przez R. C..

W ocenie Sądu Okręgowego konieczna jest ponadto ponowna analiza zeznań świadków zdarzenia tj. A. S., P. K., M. S. (2), E. B., K. B. oraz D. R.. W obecnym stanie sprawy nie wydaje się bowiem przekonujące odrzucenie ich relacji poprzez ich opozycję do wyjaśnień oskarżonych, którzy w dniu zdarzenia oskarżeni nie mieli przebywać w S.. Trafnie bowiem wskazał skarżący, że przebywanie w klubie (...) w miejscowości Z. Sąd I instancji ograniczył jedynie P. S.. Ponadto płyta CD, która miała w tym zakresie wspierać powyższe ustalenie nie zawiera oznaczenia daty i godziny wykonania zapisów. Konieczne jest także ponowne dokonanie wiarygodności zeznających w sprawie świadków albowiem Sąd Rejonowy z jednej strony dał wiarę relacjom O. Ł. oraz J. L. którzy należeli oni do grona bliskich znajomych oskarżonego P. S. a zarazem z tego samego powodu odmówił wiary relacjom P. K., M. S. (2), E. B., K. B. oraz D. R., argumentując, iż ich zeznania nie są w pełni wiarygodne z uwagi na bliską znajomość z synem pokrzywdzonego, tj. A. S..

W pełni zasadnie prokurator wskazał również i na to, że matka P. S. podała inne niż oskarżony okoliczności, dla których syn nie mógł być w dniu zajścia w S. – k.131 odw.-132.

Co do zeznań A. S., P. K., M. S. (2), E. B., K. B. oraz D. R., to zasadnie zdaje się wskazywać skarżący, że ich relacja łączyła się z zeznaniami funkcjonariusza Policji M. S. (1), który potwierdził fakt zgłoszenia zdarzenia, które miało polegać na kopaniu w samochód marki B. kierowany przez A. S. oraz podał, że udał się wraz z partnerem w kierunku Placu (...) za grupą osób, która na widok policjantów podjęła ucieczkę. Nie wydaje się jednakże przekonujące uznanie relacji wskazanych świadków za niewiarygodnych z tego powodu, że A. S. nie podał wówczas policjantom wprost nazwiska P. S. ale poinformował „o chłopaku z B.". W tym zakresie bowiem konieczne jest zweryfikowanie tej okoliczności choćby przez przyzmat relacji E. B..

Wreszcie co do daty zajścia, to oprócz już wyżej wskazanej kwestii związanej z przesłuchaniem S. P. i analizą k.87 wskazać należy, że A. S., P. K., M. S. (2), E. B., K. B. oraz D. R. nie byli w stanie określić daty zdarzenia wskazując, że tej daty nie pamiętają.

Wreszcie przy ponownym rozpoznaniu sprawy konieczne jest dokonanie wnikliwych ustaleń w zakresie wartości szkody mając w tym zakresie na uwadze tak okoliczności wynikające z zeznań L. S., który oszacował szkodę na kwotę 400 zł oraz wnioski płynące z dokumentu z k.14, przy czym co do tego ostatniego, to zwrócić uwagę należy, że umowa została zawarta w styczniu 2013 r. a zdarzenie miało mieć miejsce w lutym - marcu 2013 r. co wskazuje na wnikliwą analizę ewentualnego wzrostu wartości pojazdu w tym czasie.

Mając wskazane okoliczności na uwadze zaskarżony wyrok uchylono i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania-art.437§2 kpk, art.438pkt.3 kpk.

Przy ponownym rozpoznaniu konieczne będzie powtórzenie i uzupełnienie postępowania celem dokonania wszechstronnej i wnikliwej analizy wszystkich dowodów, uwzględniając przy tym zachodzące między nimi zależności co winno pozwolić na wydanie trafnego wyroku w sprawie.